

Mál nr. 87/2016
M og
vátryggingafélagið V v. líftryggingar

Ágreiningur um bótaskyldu úr líftryggingu vegna andláts 6. nóvember 2013.
Upplýsingaskylda vátryggingartaka.

Gögn.

1. Málskot móttengið þ. 22.3.2016 ásamt fylgiskjöllum 1-4
2. Bréf V dags. 15.4.2016 ásamt fylgiskjöllum 1-4

Málsatvik.

A tók líftryggingu hjá V 27.11.1996 en hún lést 6.11.2013. Dánarorsökin var öndunarbílun vegna lungnabólgu og undirrót þess ástands er sjúkdómurinn “Myotonia dystrophica”, sem er sagður hægvirkur vöðvavísunarsjúkdómur og sjúkdómseinkennin fjölbreytileg. Fram kemur í málskoti að framangreindur sjúkdómur hafi greinst haustið 1994, en þá hafi sjúkdómseinkennin verið afar væg.

Af hálfu M kemur fram að heilsufar vátryggingartakans A hafi verið gott þegar hún sótti um líftrygginguna hjá V. M krefjast bóta úr líftryggingu vátryggingartaka og vísa m.a. til 83. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 og þess að vátryggingarfélag losni ekki úr ábyrgð þó upplýsingagjöf sé ekki fullnægjandi, eins og hafi verið í umræddu tilviki, nema það sé gert vísitandi og um svik sé að ræða. Í tilviki vátryggingartaka hafi ekki verið um það að ræða og iðgjöld af tryggingunni hafi verið greidd samviskusamlega í 17 ár í þeirri trú að vátryggingin væri gild. Þá er sagt að vátryggingartaki hafi mátt vera í góðri trú um að V mundi afla allra upplýsinga sem það kysi. Þá er vísað til 85. gr. laga um vátryggingarsamninga af hálfu M. M gerir kröfu til þess að fá endurgreidd iðgjöld af tryggingunni verði ekki fallist á bótaskyldu enda verði þá tryggingin ógild frá upphafi.

V hafnar bótaskyldu og byggir á því að vátryggingatakin A hafi vísitandi og með sviksamlegum hætti gefið rangar upplýsingar um heilsufar í umsókn um líftryggingu og ábyrgð V sé því af þeim sökum fallin niður. V vísar til þess að vátryggingartaki hafi greinst með ofangreindan sjúkdóm á árinu 1992 í kjölfar þess að sami sjúkdómur hafi þá greinst hjá dætrum hennar. V bendir á að vátryggingartaki hafi verið um það spurð við töku tryggingarinnar hvort hún hafi legið á sjúkrahúsi eða heilsuhæli vegna sjúkdóms, uppskurðar eða rannsóknar og þeirri spurning hafi vátryggingartaki svarað neitandi. Þá hafi vátryggingartaki einnig verið spurð um það hvort hún hafi aðra (en þá sem sérstaklega var spurt um) sjúkdóma líkamlega eða andlega og þeirri spurning hafi hún líka svarað neitandi. Loks bendir V á að vátryggingartaki hafi við töku tryggingarinnar sagst hafa verið á umsóknardegi og tveimur næstliðnum árum fyrir umsóknardag fullkomlega heilsuhraust og vinnufær. V segir að umsókn vátryggingartaka hefði verið hafnað hefði hún gefið réttar upplýsingar um að hún væri haldin ofangreindum sjúkdómi við töku tryggingarinnar. V telur ómögulegt A hafi ekki verið meðvituð um sjúkdóminn við útfyllingu umsóknarinnar um vátrygginguna. V telur að vanræksla vátryggingartaka á að gefa réttar upplýsingar hafi verið sviksamleg og hafna beri bótaskyldu með vísan til 1. mgr. 83. gr. laga um vátryggingarsamninga og 4. gr. vátryggingarskilmála. Loks bendir V á dóm Hæstaréttar í máli nr. 396/2006 til stuðnings sjónarmiðum sínum.

Álit.

Í læknisvottorði læknis, dags. 12.3.2014, segir ”við fyrstu komu á stöðina þ.19.10.1994 segir eftirfarandi: ”Fyrir tveimur árum greindist myotonia dystrophica. Komst upp þar sem þetta greindist hjá dætrum A, hefur lítil sem engin einkenni af sjúkdómnum.”

Miðað við ofangreinda tilvísun í læknisvottorð liggur fyrir að vátryggingartakinn A vissi af því að hún var haldin mjög alvarlegum sjúkdómi. Útilokað er að A hafi ekki vitað af því að umræddur sjúkdómur væri alvarlegur. Við töku líftryggingar rúmu tveimur og hálfu ári síðar mátti vátryggingartaka vera ljóst að það skipti máli að gefa réttar upplýsingar varðandi ofangreindan sjúkdóm. Það gerði vátryggingartaki hins vegar ekki. Vátryggingartaki vissi eða mátti vita að henni hefði ekki staðið til boða að taka umrædda líftryggingu ef réttar upplýsingar um þennan alvarlega sjúkdóm hefðu legið fyrir þegar vátryggingartaki sendi umsókn um töku líftryggingarinnar. Miðað við fyrirliggjandi gögn verður því ekki annað séð en að A hafi leynt V upplýsingum um alvarlegan sjúkdóm með sviksamlegum hætti og ber V því ekki ábyrgð sbr. 1. mgr. 83. gr. laga um vátryggingasamninga og 4. gr. vátryggingarskilmála sem giltu um líftrygginguna. M á því ekki rétt á bótum úr líftryggingu A hjá V. Ekki eru efni til þess miðað við aðstæður að M fái endurgreidd iðgjöld líftryggingarinnar.

Niðurstaða.

M eiga hvorki rétt á bótum úr líftryggingu A eða fá endurgreidd iðgjöld líftryggingarinnar.

Reykjavík 25.5.2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.